

1 Korintiërs 9: 1-14 HSV

In de meditatie over 1 Korinthe 8 heb ik met u stilgestaan bij de vraag hoe je moet omgaan met je vrijheid. Paulus stelde dat je de vrijheid kunt hebben om aan afgoden geofferd vlees te eten, want een afgod is helemaal niks, maar al heb je die vrijheid en is het niet eens persé fout, zodra jouw broeder of zuster daardoor in gewetensnood komt, dan kan jouw gebruik maken van je vrijheid toch fout zijn.

In dezelfde lijn gaat Paulus nu uitleggen hoe hij omgaat met de vrijheid die hij heeft om te leven van giften en gaven van de gemeente. Het uitgangspunt is wat in het 14e vers staat: *voor de verkondigers van het Evangelie geldt de regel dat zij van het Evangelie mogen leven.*

Dat is de normale situatie. Een zendingswerker of voorganger mag leven van de giften en gaven die door geloofsgenoten worden opgebracht. Paulus onderbouwt dit recht met allerlei voorbeelden. Hij vergelijkt het als eerste met een soldaat aan het front. Een soldaat aan het front heeft als opdracht de vijand te lijf te gaan en omdat te kunnen doen moet iemand anders zorgen voor zijn proviand. Als de bevoorrading stagneert is het onmogelijk voor de soldaat om zijn opdracht uit te oefenen.

Het tweede voorbeeld is dat van een wijngaard. Het is de normaalste zaak van de wereld dat wie een wijngaard plant zelf ook van de opbrengst mag eten. Of nog een ander voorbeeld, wie een kudde met kleinvee heeft zal zelf ook van de melk drinken dat de kudde oplevert. Dat vindt toch niemand vreemd, je gaat niet naar de melkboer terwijl je zelf plenty melk in voorraad hebt.

En om zijn betoog nog meer kracht bij te zetten verwijst Paulus naar een aantal Bijbelse voorbeelden.

Eerst een citaat uit Deuteronomium 25:4: *Gij zult een dorsende os niet muilbanden.*

Een os die ingezet wordt bij het dorsen moet de mogelijkheid hebben om af en toe een hap te nemen van het graan dat hij dorst. Een muilband omdoen bij zo'n dier zou gewoon sadistisch zijn en absoluut niet getuigen van goede zorg voor het dier. Dit principe, hoe je om moet gaan met je vee, past Paulus hier in dit gedeelte heel vrij toe op de werkers in de gemeente. Als voor zo'n os al geldt dat 'ie onder het werk een hap graan moet kunnen nemen, dan geldt dat toch nog veel meer voor een werker in de gemeente. Tijdens zijn werk hoort de gemeente hem toch in het levensonderhoud te voorzien? Wie zich bij wijze dag en nacht inspant om de gemeente geestelijk te voeden mag toch in het stoffelijke voorzien worden door z'n

toehoorders.

En als het nu nog niet duidelijk genoeg is, gebruikt hij nog een voorbeeld uit de wet van Mozes. In Numeri 18 en ook Deuteronomium 18 wordt nauwkeurig omschreven welk deel de priesters en Levieten die dienst doen in de tempel toekomt. De levieten mogen leven van de tienden van het volk en de priesters mogen een deel van de offers die zij brengen opeten.

Ook hier geldt weer dat de 'fulltimers' het recht hebben op levensonderhoud van de mensen die naar de tempel komen.

Nogmaals, dat is de normaalste zaak van de wereld, dat recht hebben ze.

Ook Paulus heeft dat recht. Maar nu komt het verband met het voorgaande, het eten van offervlees. Je kunt de vrijheid hebben om aan de afgoden gewijd vlees te eten, dat zul je echt geen schade van oplopen, maar omwille van je geloofsgenoten kan het zinvol zijn om van die vrijheid geen gebruik te maken.

Op een zelfde manier kun je als verkondiger van het Evangelie de vrijheid hebben om van het Evangelie te leven, maar het kan ook zinvol zijn om van die vrijheid geen gebruik te maken, omdat het de verkondiging zou blokkeren.

En dat is hier in Korinthe het geval. In Korinthe was een deel van de gemeente behoorlijk kritisch op Paulus. Wat daar de oorzaak van is, is niet helemaal duidelijk. Hij moet, zo blijkt uit dit hoofdstuk, zijn apostelschap stevig verdedigen. We weten uit het begin van deze brief dat in de gemeente van Korinthe fanclubs bestonden. De één noemde zich van Apollos, de ander van Kefas (Petrus) en weer een ander van Paulus. Men liep achter de favoriete voorgangers aan in Korinthe. Daaruit blijkt in ieder geval dat een groot deel geen Paulus-fan is. Hij had met kritiek te maken.

Mogelijk was hij in de ogen van de Petrus-liefhebbers een beetje te theoretisch.

Paulus was afkomstig van de partij van de Farizeeën, hij was een echte bijbelleraar.

En Petrus was meer de gewone man, met een radicale levensstijl. Misschien wel iets meer evangelist. Hij hield op de Pinksterdag een radicale toespraak waarbij

drieduizend mensen tot geloof kwamen. En over Apollos lezen we dat hij doorkneed is in de Schriften, maar ook vurig van geest kan preken (Hand.18:25). Drie totaal

verschillende voorgangers. De fanclub-praktijk wordt trouwens stevig veroordeeld in

1 Corinthe 3. Het gaat niet om wie zaait of plant, maar om God die de wasdom geeft!

God gebruikt verschillende boodschappers, met verschillende gaven en talenten, om alle verschillende mensen in de gemeente aan te spreken met het Evangelie. En je

mag niet, omdat de ene voorganger iets beter bij jou past, de ander minachten. Dat is vleselijk, niet zoals de Heilige Geest het heeft bedoeld.

Helaas is de praktijk in Korinthe anders. Vanwege de twijfels over Paulus' apostelschap heeft hij er vanaf gezien om volledig op kosten van de gemeente te leven. Om die reden heeft Paulus ervoor gekozen om zijn apostelschap te combineren met zijn oude beroep. Paulus is tentenmaker lezen we in Handelingen 18.

Hij heeft het recht wel om op kosten van de gemeente te leven, maar wil niet dat dit recht de voortgang van het Evangelie of de geestelijke groei van de gelovigen in Korinthe in de weg staat. In Handelingen lezen we dat hij in andere gemeentes wel vrijmoedig van dit recht heeft gebruik gemaakt. Hij gebruikt z'n recht hier in Korinthe niet omdat de gemeente in Korinthe in heel veel opzichten nog geestelijk onvolwassen is. Paulus omschrijft het partijchap in Korinthe als vleselijk, een leven als onveranderde mensen. Waar mensen geestelijk zijn, dat wil zeggen onder de leiding van de Geest leven, zou het de normaalste zaak van de wereld moeten zijn dat de fulltimers in Gods koninkrijk zich geen zorgen over hun levensonderhoud zouden hoeven te maken, net zo min als een dorsende os gemuilband mag worden of een priester of leviet in de tempel het recht om van de gaven van het volk te leven mag worden onthouden.

In de gemeente van Korinthe is heel veel aan de hand. Op allerlei gebied zijn er ontsporingen en wordt de eer van Christus aangetast. Je zou kunnen zeggen dat deze gemeente laat zien dat we niet zonder de leiding van de Heilige Geest kunnen. Want de Heilige Geest maakt juist dat we ons onderscheiden van de wereld. Waar de Geest de leiding heeft wordt Christus' dienende liefde zichtbaar. Omdat die leiding ontbreekt kan Paulus niet van z'n recht gebruiken maken om zich fulltime met verkondiging bezig te houden. En die dienende liefde van Christus is juist zoveel behoefte aan, in de gemeente en daarbuiten.

Zullen wij ons daarom maar dagelijks onder de leiding van de Geest stellen, zodat we het verschil mogen maken en Christus' liefde zichtbaar wordt?

AMEN